

Potolažila se je Jelka. Pogledala je tovarišici v obraz, in njene oči so prosile: „Odpusti mi, Lenčica! Odpusti mi vse, kar sem ti storila žalega, in ne bodi huda name. Saj mi je zdaj hudo, oj, tako hudo!“

Prosile so tako Jelkine oči. Lenčica pa jo je prijela okrog vrata. „Sedi, Jelka, pa mi povej, kako si zašla sem k trem bratom orjakom.“

Ko je izpregovorila Lenčica tako, se je stresla Jelka od strahu. Pogledala je gori na strme pečine ponosnega Prisanka, pa je rekla prestrašeno: „Oh, pozabila sem peti! Da bi le ne prišli zdaj orjaki gledat, če sem pobegnila! Gorje bi mi bilo potem.“

In pričela je naglo peti, strmeč gori na sive pečine:

„Mamica za mano plaka,
hčerka drage čaka, čaka —
jaz ne morem pa nazaj,
oj, nazaj v domači kraj . . .“

Pela je Jelka z žalostnim glasom, in debele solze so ji tekle po upadlih licih. Ko je končala, je sedla v mehko travo. Nedaleč nje so legle bele ovce in so gledale naravnost na svojo pastirico. Kraj Jelke je sedla Lenčica. Za roko je prijela ubogo pastirico, pa ji je govorila: „Povej mi zdaj, Jelka, kako si prišla sem. Potem pa se morebiti lahko dogovoriva, kako naj se rešiva.“

In Jelka je pričela pripovedovati naglo in s pretrganim glasom.

(Dalje.)

Slovo kučmi.

Gora zelena
zopet je zdaj;
kučma kosmata,
pojdi mi v kraj!

Solnce pregnalo
sneg je in led;
kjer smo dričali,
tam je zdaj cvet!

S slamnikom rahlim,
z golo glavó
lahko pod jasno
stopam nebo!

Z gore zelene
petje doni
ptičev veselih:
„Mraza več ni!“

Radosten tudi
glas je zdaj moj:
„Kučma kosmata,
v pokoj s teboj!“

Fr. Rojec.

Pirhi.